

I. Bakalářská práce

Veronika Žďárská: České sklo v sakrální architektuře v 2. polovině 20. století

Vedoucí práce: PhDr. Marie Rakušanová, Ph.D.

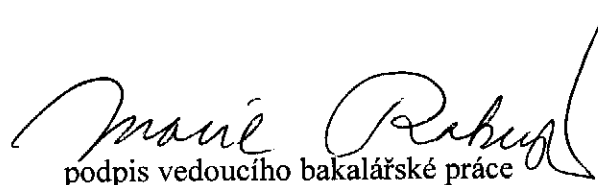
Posudek vedoucího práce:

Realizace bakalářské práce Veroniky Žďárské stála autorku mnoho úsilí a času. Zajímavé téma „České sklo v sakrální architektuře v 2. polovině 20. století“, které se v jejím rámci rozhodla zpracovat, se totiž ukázalo být velmi obtížně uchopitelným. Dosavadní minimální zpracování této tematiky v odborné literatuře sice slibovalo zajistit přínosnost práce, zároveň ale znamenalo nevyhnutelně velké obtíže. Veronika Žďárská se odvážně potýkala s množstvím kusých a rozptýlených informací v časopisech, bojovala s limity svých stylistických schopností a v neposlední řadě úporně hledala nejvhodnější strukturu celku práce. Její snaha nakonec vedla k realizaci studie, která přes určitou stylistickou těžkopádnost a některé obsahové i formální nedostatky jednak splňuje nároky na bakalářskou práci kladené a jednak poskytuje východiska pro další bádání na dané téma.

Problematiku uplatnění skla v sakrální architektuře druhé poloviny 20. století uvozuje Žďárská exkurzem do historie vitráže. Následuje prezentace výsledků jejího důkladného průzkumu dobových časopisů, které poskytly představu o rozsáhlosti celé problematiky. Sklo se v sakrální architektuře druhé poloviny 20. století uplatnilo sice spíše v rámci historických sakrálních staveb (novostaveb bylo kvůli politické situaci poskrovnu), přesto však Žďárská na základě svého bádání vytvořila rozsáhlý přehled autorů, kteří v daném období v této oblasti působili. Jak Žďárská zdůrazňuje v úvodu, nebylo cílem práce zmapovat celou šíři realizací skleněných vitráží a děl, realizovaných pro sakrální prostor v druhé polovině 20. století. Aby dodržela adekvátní rozsah bakalářské práce, rozhodla se Žďárská věnovat se po obsáhlejších výčtu několika vybraným autorů, kteří podle jejích slov „přinesli inovační řešení, které nemá v jiných zemích obdoby“. Volba padla na „nejznámější sklářské výtvarníky (Libenský/Brychtová, Eliáš, Exnar), návrháře vitrají (Kolek, Jemelka, Rechlík)“ (s. 5).

Práci Veroniky Žďárské jsem během jejího vzniku mohla sledovat velice důkladně. Největší obtíže měla autorka s celkovou koncepcí, v rámci které se jí nedařilo propojovat jednotlivé části shromážděných informací k dílčím tématům. Tyto nešvary byly z konečné práce víceméně odstraněny (památkou na ně zůstaly občas příliš dlouhé „medailonové“ pasáže v poznámkách), došlo však k opačnému efektu: stať práce je nyní možná příliš dlouhá (kapitola 4 České sklo v sakrální architektuře v 2. polovině 20. století) a zasloužila by si rozdělení na několik podkapitol. Druhým velkým problémem byla stylistika, kterou se nepodařilo vybrousit k úplné dokonalosti, Veronika Žďárská se však také v této oblasti houževnatě zdokonaluje a množství odborné literatury, se kterou se kvůli tématu seznámila, jí v tom nepochybně vydatně pomáhá. Oba zmíněné nedostatky mají částečně neblahý vliv na obsahovou i formální složku práce. To však nemění nic na faktu, že Žďárská předložila k obhájení pečlivě připravenou a velmi přínosnou práci, která nároky kladené na práci bakalářskou splňuje, a proto ji můžu doporučit k obhájení.

V Praze dne 10. ledna 2010

podpis vedoucího bakalářské práce